

Verbetering. — Mag ik een kleine opmerking maken naar aanleiding van 't Literatuur-overzicht op pag. 401 onderaan: *Karl Camillo* Schneider, die over Tierpsychologie schreef, is niet de auteur der »Dendrologische Winterstudiën«. De schrijver van dat boek is de botanicus *Camillo Karl* Schneider, broer van eerstgenoemden. Dus: K. C. Schneider, Prof. der Zoölogie te Weenen. C. K. Schneider, botanicus van 't natuurhistorisch hofmuseum te Weenen. 't Is wel om de kluts kwijt te raken. Tot slot: 't onderschrift van mijn figuur op pag. 400 moet luiden: 4. Celbouw van een *schub*.

GARJEANNE.

GLIMWORMEN.

Naar aanleiding van uw verzoek in *D. L. N.* aangaande het voorkomen van glimwormen kan ik u misschien eenigszins van dienst zijn met hetgeen ik opmerkte, toen we van den 14en—18en Juni eene excursie maakten naar den Plasmolen. Op den eersten avond eene wandeling makende zagen we, toen het heelemaal donker was geworden, hier en daar het eigenaardige schijnsel der glimwormen tusschen het gras. Op grooten afstand was het nog zeer duidelijk zichtbaar en bij onderzoek bleek het afkomstig te zijn van ♀ dieren. We zagen geen enkel mannetje vliegen. Zeer opmerkelijk vonden we het, dat we de volgende avonden *niets anders dan* ♂ ontdekten, die tot op groote hoogte in de luwte van den Jansberg tusschen de boomen vlogen. De ♀ waren totaal onzichtbaar. Aan den anderen kant van den grooten weg boven het weiland hielden zich maar enkele ♂ exemplaren op. Het weer was die dagen niet erg warm, dank zij den Noorderwind, die het 's avonds zelfs vrij frisch deed worden. Waar we ook geen verklaring voor konden vinden, was het feit, dat glimwormen in grooten getale op de oppervlakte van het beekje dreven, langs het pad, 't welk vlak tegenover de opprijlaan naar het hotel, uit het bosch op den weg komt. Deels dreven de dieren op hun rug, deels op hun buik, vooral in het laatste geval een helder licht uitstralende. Zelfs toen we er een naar een gleuf in den weg dreven, waardoor het water met flinke snelheid naar beneden schoot, werd het lichtige geen oogenblik minder sterk onder het naar beneden duikelen. Den volgenden ochtend, de beek nog eens afzoekende, vonden we nog enkele exemplaren in levenden toestand op het water drijven.

Zou het kunnen zijn dat de ♂, boven water vliegende, de weerkaatsing van hun eigen licht voor dat van een ♀ exemplaar aanzien? Ik weet echter niet, welke houding de kop onder het vliegen aanneemt, en of ze dus wel in staat zijn hun eigen licht te zien weerkaatsen.

F. J. RISSELADE.

Gedetermineerd volgens Oudemans was het *Lamporhiza splendidula* L. R.

Vorige jaren kwamen te Neer, op moerassige plaatsen, glimwormen in groot aantal voor. Ook dit jaar heb ik er weer gezien, doch slechts enkele.

Maasniel.

J. PETERS.

Den laatsten zomer heb ik deze in tamelijk grooten getale in Zorgvliet gezien, eenigen afstand van het hek op de Stadshouderlaan. In de nabijheid staan berken en ratelpopulieren. Vrij zeldzaam heb ik ze in vroeger jaren aangetroffen in de omgeving van het Ververschingskanaal en den Watertoren te Scheveningen.

Den Haag.

A. HUKSHORN.

Vindplaatsen van Morieljes. — Behalve onder iepen vond ik in 't begin van Mei drie keer morieljes in oud eiken kreupelbosch en eenmaal twee heel mooie exemplaren midden in een plak kruipwilg. Op een open plek tusschen oude dennen vond ik een heksenkring van morieljes rondom een plek waar in 't vroege voorjaar een hoop rommel was verbrand. Er stonden er een dertigtal, vele bij tweetallen of drietallen met elkaar vergroeid, een vergroeiing telde vijf stuks. Deze weelderige ontwikkeling is misschien wel aan 't vuurtje te danken. In 't Engelsche tijdschrift *Nature* vond ik juist dezer dagen een discussie over het feit dat in Indië de bodem door de inlanders wel wordt bemest, door rommel over den akker te spreiden en daar den brand in te steken. Onderzoekingen hebben aangetoond dat dan de verhoogde vruchtbaarheid eerder aan de verhitting dan aan de gevormde asch is toe te schrijven.

Nog deelde een expert-morieljezoeker mij mede, dat hij de vroegste morieljes vond onder iepenhout, maar de beste en de meeste in de eikenboschjes, en dan 't meest op beschutte plekken waar de zon goed in kan schijnen bv. op zwarten grond aan de zuidzijde van een bosje verdroogd gras.

JAC. P. TH.

Ik haast me, de Red. mijn ervaringen mede te deelen omtrent de vindplaatsen van morieljes. Ik heb omtrent deze zwammen reeds een en ander in 't midden gebracht in mijn reigeropstel van herfst 1902 (*De Lev. Nat.*, jaarg. 7).